

Sygn. akt I C 349/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

Protokolant: Małgorzata Krzysztofiak

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. H.

przeciwko Česka (...) S.A. w P. (Republika Czeska)

o zapłatę

I. zasądza od Česka (...) S.A. w P. (...) na rzecz Ł. H. kwotę 13859,05 zł (trzyście tysięcy osiemset pięćdziesiąt dziewięć złotych pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 14 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od Česka (...) S.A. w P. (...) na rzecz Ł. H. kwotę 6 511 zł (sześć tysięcy pięćset jednaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od Česka (...) S.A. w P. (...) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 298,49 zł (dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych czterdzieści dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 349/16

UZASADNIENIE

Powód Ł. H. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w P. (Republika Czeska) – w dalszej części uzasadnienia oznaczona nazwą handlową, pod którą działa na rynku ubezpieczeń – P. – kwoty 12469,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu według norm przepisanych.

Dochodzona pozwem kwota stanowiła odszkodowanie za szkodę powstałą 6 września 2013 r. w majątku J. D. – pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pozwana wypłaciła mu odszkodowanie z polisy OC sprawcy zdarzenia w wysokości 9503,48 zł. Na skutek umowy przelewu wierzytelności powód nabył od J. D. wierzytelność o zapłatę pozostałej części odszkodowania i wezwał pozwaną do zapłaty pozostałej kwoty. Pozwana odmówiła.

Powód podniósł, że pozwana przyjęła co do zasady odpowiedzialność za skutki zdarzenia i określiła wysokość szkody na kwotę 9 503,48 zł. Zdaniem poszkodowanego, koszt przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia to 19 568,75 zł.

Na kwotę dochodzoną pozwem złożyły się: kwota 10065,27 zł, stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą rzeczywiście poniesionej szkody w wysokości 19568,75 zł, a kwotą przyznanego odszkodowania w wysokości 9 503,48 zł oraz

kwota 2 404,36 zł stanowiąca skapitalizowane odsetki od powyższej kwoty od dnia 9 października 2013 r., tj. od dnia następnego po dniu, w którym wydano decyzję o przyznaniu odszkodowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym 21 stycznia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 45/16, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany (...) S.A. z siedzibą w P. (Republika Czeska) złożył sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu według norm przepisanych.

Pozwany nie zaprzeczył swojej odpowiedzialności z tytułu szkody komunikacyjnej z 6 września 2013 r., zakwestionował jednak w całości wysokość roszczenia, zarzucając, że wypłacona kwota odszkodowania w wysokości 9 503,48 zł pozwalała na przywrócenie przedmiotowego pojazdu do stanu technicznego sprzed zdarzenia z 6 września 2013 r.

Pismem z 10 stycznia 2017 r. powód rozszerzył powództwo o zapłatę dodatkowo kwoty 1389,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

6 września 2013 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której doszło do uszkodzenia samochodu marki V. o nr rej. (...), należącego do J. D.. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w P.(...).

Pismem z 8 października 2013 r. P. poinformowała J. D. o przyznaniu odszkodowania z tytułu zdarzenia, jakie miało miejsce 6 września 2013 r., w wysokości 9 503,48 zł.

dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto kopia zgłoszenia szkody – k. 20, kopia dowodu rejestracyjnego – k. 30. kopia pisma z 8 października 2013 r. - k. 8, zeznania świadka J. D. – k. 73-74.

21 stycznia 2014 r. pomiędzy J. D. i Ł. H. zawarta została umowa przelewu wierzytelności, na podstawie której, J. D. przelał na Ł. H. wierzytelność w stosunku do P. z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną powstałą 6 września 2013 r. dotyczącą pojazdu V. o nr rej. (...).

dowód: kopia umowy cesji – k. 9-10.

17 marca 2014 r. Ł. H. zawiadomił P. o nabyciu wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną z 6 września 2013 r. W dalszej korespondencji elektronicznej, wezwał P. do zapłaty brakującej części odszkodowania.

W odpowiedzi na powyższe pisma, P. odmówiła wypłaty odszkodowania przekraczającego dotychczas przyznane odszkodowanie.

dowód: wydruki korespondencji elektronicznej – k. 11-14, kopia korespondencji elektronicznej – k. 15-17.

Wysokość technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z 6 września 2013 r. wynosiła 19 568,75 zł brutto.

dowód: opinia biegłego – k. 89-104, opinia uzupełniająca – 145-152.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaofiarowanych przez strony dowodów w postaci wyżej wymienionych dokumentów prywatnych, których autentyczność i wiarygodność nie była w toku procesu kwestionowana, nie budziła również wątpliwości Sądu.

Sąd dał wiarę również zeznaniom świadka J. D., bowiem zeznania świadka były spójne i logiczne, zaś okoliczności, na które zeznawał świadek nie były w zasadzie w toku procesu kwestionowane.

Za wiarygodny dowód w sprawie Sąd uznał również opinię biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej K. K.. Opinia została sporządzona przez biegłego sądowego mającego odpowiednią wiedzę i doświadczenie zawodowe. Opinia jest spójna i logiczna, zaś wnioski z opinii zostały przez biegłego należycie umotywowane w opisowej części opinii. Zastrzeżenia do opinii zgłoszone przez pozwanego zostały należycie wyjaśnione przez biegłego w uzupełniającej pisemnej opinii.

Odnosnie dowodów z dokumentów załączonych do pisma pełnomocnika pozwanego z 28 lipca 2017 r. (k. 161-162), Sąd pominął te dowody jako spóźnione. Zgodnie z przepisem art. 207 § 6 k.p.c., sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie natomiast z przepisem art. 217 § 2 k.p.c. sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Pozwany, zgłaszając te wnioski dowodowe nie wskazał żadnych okoliczności, które świadczyłyby o tym, że nie było możliwości powołania tych dowodów wcześniej, tym bardziej, że okoliczności, których powyższe dowody miały dotyczyć były podnoszone przez pozwanego we wcześniejszym piśmie z zarzutami do pierwszej opinii biegłego i pozwany winien już wtedy powyższe dowody załączyć.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 436 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. w zw. a art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 2060).

Jak wyżej wskazano, sama odpowiedzialność pozwanego co do zasady nie była w toku procesu kwestionowana. Istota sporu sprowadzała się do oceny wysokości należnego odszkodowania, a przede wszystkim, wysokości technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu należącego do powoda. Należy przy tym pamiętać, że odszkodowanie pieniężne, zgodnie z przepisem art. 363 § 1 k.c. powinno stanowić sumę adekwatną, umożliwiającą przywrócenie stanu pojazdu sprzed zaistnienia szkody i odpowiadać realnym w okolicznościach niniejszej sprawy kosztom naprawy. W okolicznościach niniejszej sprawy, Sąd podzielił stanowisko powoda, że pozwany, dokonując kalkulacji wysokości odszkodowania zaniżył znacznie koszty robocizny wymaganej do naprawy spornego pojazdu, przyjmując stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych na poziomie nie występującym na rynku lokalnym (trójmiejskim), tj. 65 zł netto, podczas gdy rzeczywista średnia wysokości tych stawek wynosiła 118 zł netto za prace blacharsko-mechaniczne i 130 zł netto za prace lakiernicze (opinia biegłego – k. 94). Brak było również, jak wynika z opinii biegłego, podstaw do zastosowania do naprawy spornego pojazdu części nieoryginalnych, nie zostało wykazane bowiem, aby w wyniku zdarzenia uszkodzone zostały części nie będące nieoryginalnymi czy wcześniej uszkodzonymi. Jak wynika z opinii biegłego, wbrew twierdzeniom pozwanego, zastosowanie do naprawy przedmiotowego pojazdu części nowych i oryginalnych nie doprowadziłoby do wzrostu wartości pojazdu do stanu sprzed szkody.

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, wysokość technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego samochodu wyniosła 20 957,17 zł. Pozwany zapłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 9 503,48 zł, zatem powództwo w zakresie żądania zasądzenia różnicy pomiędzy uzasadnionymi kosztami naprawy, a odszkodowaniem wypłaconym przez ubezpieczyciela, tj. co do kwoty 13 859,05 zł, uznać należało za zasadne.

O żądaniu w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzonych kwot Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, stosownie do przepisów art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uwzględnił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zasądając od pozwanego na rzecz powoda celowe koszty dochodzenia swoich praw. Na koszty procesu złożyła się kwota 624 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz 70 zł tytułem opłaty od rozszerzonego powództwa, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 4817 zł oraz zaliczka na poczet kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w wysokości 1000 zł.

Jednocześnie, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku nieuiszczone koszty sądowe w postaci niepokrytych z zaliczki kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w wysokości 298,49 zł.

Sygn. akt I C 349/16

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)